

ELIZABETH NOREBÄCK

ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΑΙΜΑ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στέλλα

ΕΙΜΑΙ ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ στο πάτωμα.

Τα πόδια μου λυγισμένα, τα χέρια τυλιγμένα γύρω από τα γόνατά μου.

Εισπνοή. Εκπνοή.

Η καρδιά μου ακόμα σφυροκοπεί στα αφτιά μου, ο πόνος στο στομάχι μου προκαλεί ναυτία, αλλά τουλάχιστον έχω σταματήσει να τρέμω.

Με λένε Στέλλα Γουίντστραντ τώρα, όχι Γιοχάνσον. Είμαι τριάντα εννιά ετών, όχι δεκαεννιά. Και δεν με πίνουν πια κρίσεις πανικού.

Ένα γκρίζο φθινοπωρινό φως τρυπώνει από το παράθυρο. Ακόμη ακούω τη βροχή να πέφτει έξω. Το γραφείο μου στην κλινική δείχνει ίδιο όπως πάντα. Ψηλά παράθυρα, τοίχοι στο πράσινο της μούχλας. Ένας μεγάλος πίνακας με ένα τοπίο και ξύλινο πάτωμα με χειροποίητο χαλί. Το παλιό, φθαρμένο γραφείο μου με τις πολυθρόνες στις γωνίες, ακριβώς μέσα από την πόρτα. Θυμάμαι την εποχή που διακοσμούσα αυτόν τον χώρο, πόσο προσεκτικά επέλεγα κάθε αντικείμενο. Δεν θυμάμαι πια γιατί το θεωρούσα τόσο σημαντικό αυτό.

Πάντα φανταζόμουν ότι εγώ θα την έβρισκα. Ποτέ ότι εκείνη θα έβρισκε εμένα. Ίσως την ώθησε η περιέργεια,

ίσως ήθελε να δει ποια ήμουν. Ίσως ήρθε να με κατηγορήσει, ώστε να μην ξεχάσω ποτέ.

Ίσως ήρθε για εκδίκηση.

Μου πήρε τόσα χρόνια να ξαναχτίσω τη ζωή μου, να φτάσω εδώ που είμαι σήμερα. Όμως παρόλο που άφησα πίσω μου όσα συνέβησαν, ποτέ δεν ξεχάσα. Μερικά πράγματα δεν τα ξεχνάς ποτέ.

Είμαι ξαπλωμένη στο πάτωμα.

Τα πόδια μου λυγισμένα, τα χέρια τυλιγμένα γύρω από τα γόνατά μου.

Εισπνοή. Εκπνοή.

Ο Χένρικ με φίλησε στο μάγουλο πριν φύγει για τη δουλειά το πρωί. Έφαγα πρωινό με τον Μίλο και τον άφησα στο σχολείο, έλειπα πήγα στο Κούνγκοσχολμεν. Μια συνηθισμένη μέρα. Τα παράθυρα θολά, κίνηση στη Γέφυρα Τράνεμπεργκ, ομίχλη πάνω από τα γκρίζα νερά του Μέλαρεν και καμία θέση στάθμευσης στο κέντρο της πόλης.

Το ραντεβού της ήταν μία ώρα πριν από το μεσημεριανό. Χτύπησε την πόρτα, της άνοιξα και αμέσως κατάλαβα. Ανταλλάξαμε χειραψία, συστηθήκαμε. Μου είπε ότι την έλεγαν Ίζαμπελ Κάρλσον.

Γνωρίζει το πραγματικό της όνομα;

Πήρα το βρεγμένο πανωφόρι της. Έκανα ένα σχόλιο για τον καιρό και της είπα να περάσει μέσα. Η Ίζαμπελ χαμογέλασε και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Είχε λακκάκια.

Όπως κάνω συνήθως όταν γνωρίζω έναν ασθενή για πρώτη φορά, τη ρώτησα για ποιον λόγο ήθελε βοήθεια. Η Ίζαμπελ ήταν προετοιμασμένη. Έπαιξε τον ρόλο της πολύ

καλά και ισχυρίστηκε ότι υπέφερε από διαταραχή ύπνου μετά τον θάνατο του πατέρα της. Ήθελε βοήθεια για να αντιμετωπίσει το πένθος. Είπε ότι ένιωθε χαμένη και ανασφαλής, ότι δυσκολευόταν στις κοινωνικές σχέσεις.

Όλα μου φάνηκαν πολύ προβαρισμένα.

Γιατί;

Γιατί δεν έλεγε αυτό που ήθελε. Δεν υπήρχε λόγος να κρύψει τον πραγματικό λόγο της επίσκεψής της.

Είναι είκοσι δύο χρόνων τώρα. Μέτριο ύψος, σώμα κλεψύδρα, με λεπτή μέση. Κοντά, άβαφα νύχια. Δεν έχει ορατά τατουάζ ή πέρσινγκ, ούτε καν σκουλαρίκια στα αφτιά της. Τα ίσια μαύρα μαλλιά της χύνονται στην πλάτη της. Ακόμα νωπά από τη βροχή, γυαλίζουν πάνω στο χλωμό της δέρμα και συνειδητοποιώ πόσο όμορφη είναι. Πιο όμορφη απ' όσο θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ.

Η υπόλοιπη συζήτηση είναι θολή στο μυαλό μου. Δυσκολεύομαι να θυμηθώ τώρα τι είπα. Κάτι για τη δυναμική της ομαδικής θεραπείας ή κάτι για την επικοινωνία ή το πώς η εικόνα του εαυτού μας καθορίζει το πώς βλέπουμε τους άλλους.

Η Ίζαμπελ Κάρλσον φάνηκε να με ακούει προσεκτικά. Τίναξε τα μαλλιά της και χαμογέλασε ξανά. Όμως ήταν σφιγμένη. Επιφυλακτική.

Στην αρχή ένιωσα να ανακατεύομαι, έπειτα ένιωσα ζαλάδα και η πίεση στο στήθος μου δυσκόλεψε την αναπνοή μου. Αναγνώρισα τα συμπτώματα. Ζήτησα συγγνώμη και βγήκα από το δωμάτιο, πήγα στην τουαλέτα στο χολ. Η καρδιά μου χτυπούσε γρήγορα, κρύος ιδρώτας με έλουσε και το σφυροκόπημα πίσω από τα αφτιά μου έστελνε φωτεινές λάμψεις στο κεφάλι μου. Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος

και έλεσα στα γόνατα μπροστά από τη λεκάνη για να κάνω εμετό. Δεν μπόρεσα. Κάθισα στο πάτωμα, πάνω στα πλακάκια και έκλεισα τα μάτια.

Σταμάτα να σκέφτεσαι αυτό που έκανες.

Σταμάτα να σκέφτεσαι αυτή.

Σταμάτα να σκέφτεσαι.

Σταμάτα.

Μετά από μερικά λεπτά επέστρεψα στο γραφείο και της είπα ότι μπορούσε να έρθει στην ομαδική θεραπεία την επόμενη Τετάρτη στη μία. Η Ίζαμπελ Κάρλσον φόρεσε το πανωφόρι της, σήκωσε τα μαλλιά της και τα τίναξε. Ήθελα να απλώσω το χέρι μου και να τα αγγίξω, αλλά συγκρατήθηκα.

Το παρατήρησε.

Είδε τον δισταγμό μου, τη λαχτάρα μου για επαφή.

Μήπως αυτό ήθελε να πετύχει; Να με κάνει να νιώσω ανασφάλεια;

Έβαλε την τσάντα στον ώμο της, της άνοιξα την πόρτα και έφυγε.

Ονειρευόμουν αυτή τη μέρα. Φανταζόμουν πώς θα συνέβαινε. Πώς θα ένιωθα, τι θα έλεγα. Υποτίθεται πως δεν θα ένιωθα έτσι. Και πονάω περισσότερο απ' όσο είχα φανταστεί.

Είμαι ξαπλωμένη στο πάτωμα.

Τα πόδια μου λυγισμένα, τα χέρια τυλιγμένα γύρω από τα γόνατά μου.

Εισπνοή. Εκπνοή.

Επέστρεψε.

Είναι ζωντανή.

Ίζαμπελ

«ΙΖΑΜΠΕΛ!»

Ακούω τη φωνή της Γιοχάνα και γυρίζω. Βρίσκομαι πίσω στο κτίριο Μ, στο τέρμα της εστίας. Η ώρα του μεσημεριανού έχει σχεδόν τελειώσει, ο χώρος σφύζει από φοιτητές και κάθε τραπέζι και καρέκλα είναι κατειλημμένα. Πάντα επικρατεί συνωστισμός εδώ την ώρα του μεσημεριανού. Γυρίζω, αλλά δεν βλέπω τη Γιοχάνα, μέχρι που σηκώνεται και μου κουνάει το χέρι.

«Έλα εδώ», φωνάζει.

Δεν έχω καμία όρεξη να πάω. Την τελευταία ώρα κάθομαι σε αναμμένα κάρβουνα. Ένιωθα ότι θα εκραγώ από όλα τα συναισθήματα μέσα μου.

Θλίψη. Οργή. Μίσος. Και ο αγώνας να τα κρατήσω όλα μέσα μου. Να χαμογελάω και να το παίζω ευγενική. Να προσποιούμαι ότι είμαι κάποια που δεν είμαι. Θα προτιμούσα να φάω το σάντουιτς μόνη μου πριν από το επόμενο μάθημα. Να σκεφτώ τι συνέβη στο γραφείο της ψυχολόγου. *Αλλά πάντα δυσκολεύομαι να πω όχι.* Βάζω την τσάντα στον ώμο μου και αρχίζω να προχωράω ανάμεσα σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, τις τσάντες στο πάτωμα, τα πράσινα τραπέζια και τις κόκκινες καρέκλες, μέχρι που φτάνω.

Η Γιοχάνα είναι ό,τι πιο κοντινό έχω, ή είχα ποτέ, σε φίλη.

Και είναι φίλη μου από εκείνη την πρώτη φριχτή περίοδο στο ΚΤΗ,* όταν με πήρε υπό την προστασία της και με άφησε να ζω δίπλα της. Δεν ξέρω γιατί. Δεν μοιάζουμε καθόλου. Εκείνη έχει κάνει τόσο πολλά, έχει ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο. Έχει μοβ μαλλιά, τρυπημένα αφτιά και μύτη, τατουάζ χαμηλά στη μέση της και ακόμα ένα στο χέρι της. Έναν μονόκερο που πετάει φωτιά. Είναι άνετη, έχει αυτοπεποίθηση, ξέρει τι θέλει.

Η Σούζι και η Μαριάμ, που κάθονται δίπλα της, είναι επίσης πολύ καλές. Αλλά δεν μπορώ να χαλαρώσω με τη Γιοχάνα, να είμαι ο εαυτός μου.

«Πού πήγες;» λέει η Μαριάμ. «Δεν σε είδα στο μάθημα των μαθηματικών».

«Δεν ήρθα», λέω.

«Συνέβη κάτι;» Η Σούζι βάζει το χέρι στην καρδιά της. «Εσύ ποτέ δεν χάνεις μάθημα».

«Είχα μια δουλειά». Τραβάω την καρέκλα δίπλα της, κρεμάω το μπουφάν μου στην πλάτη και κάθομαι. Ακόμα εκπλήσσομαι όταν ο κόσμος αντιλαμβάνεται την παρουσία μου. Όταν με παρατηρούν. Όταν τους λείπω. Έχω συνηθίσει τόσο πολύ να είμαι αόρατη.

Ανοίγω την τσάντα και βγάζω το σάντουιτς που πήρα από έξω. Έχει δει καλύτερες μέρες, γι' αυτό το πετάω ξανά μέσα.

«Βρέχει ακόμα;» ρωτάει η Γιοχάνα.

«Όπως το πρωί», απαντάω.

«Μπλιαχ, Δευτέρες», αναστενάζει η Σούζι, ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο μηχανικής. «Βγάζεις καμιά άκρη απ' όλα αυτά;»

* Αρχικά του Βασιλικού Ινστιτούτου Τεχνολογίας της Στοκχόλμης. (Σ.τ.Ε.)

«Κράτησα πολλές σημειώσεις για την ορμή την τελευταία φορά», λέει η Γιοχάνα, «αλλά δεν βγάζω νόημα».

Γελάνε. Γελάω κι εγώ. Αλλά νιώθω σαν να βρίσκομαι σε γυάλινο κλουβί, κοιτάζοντας τον κόσμο από κει μέσα. Νιώθω σαν δύο διαφορετικοί άνθρωποι. Ο ένας είναι ο άνθρωπος που βλέπουν οι άλλοι. Ο άλλος όμως είναι μόνο αυτός που βλέπω εγώ. Είναι ο πραγματικός μου εαυτός και η διαφορά ανάμεσα στους δύο είναι μεγάλη. Μέσα μου υπάρχει ένα σκοτεινό, κατάμαυρο φαράγγι.

Και μια τάση για μελοδραματισμό.

«Ίζαμπελ, εσύ τα καταλαβαίνεις, έτσι;» με ρωτάει η Μαριάμ. «Έχει αρχίσει να με πάνει πανικός, πρέπει να ξεκινήσουμε το διάβασμα για τις εξετάσεις».

«Θα δεις, αν διαβάσεις το βιβλίο, θα τα καταλάβεις», λέω.

«Πες το. Αν διαβάζαμε αντί να πηγαίναμε σε πάρτι, θα τα καταλαβαίναμε κι εμείς». Η Σούζι με σκουντάει χαμογελώντας.

«Παραδέξου ότι έχει δίκιο». Η Γιοχάνα με χτυπάει στο κεφάλι με τη χαρτοπετσέτα της. «Παραδέξου το, Ίζαμπελ».

«Με βρίσκετε βαρετή;» λέω. «Με θεωρείτε σπασικλάκι που δεν ξέρει πώς να διασκεδάζει; Θα ήσαστε όλες χαμένες δίχως εμένα, βρε τεμπέλες».

Πετάω τη χαρτοπετσέτα πίσω στη Γιοχάνα και ξεκαρδίζομαι στα γέλια όταν μου έρχονται αμέσως άλλες δύο στο κεφάλι. Τις πετάω στη Σούζι και τη Μαριάμ και σύντομα ξεκινάει χαρτοπετσετοπόλεμος στο τραπέζι μας. Γελάμε και ξεφωνίζουμε και όλοι στην τραπεζαρία σηκώνονται και αρχίζουν να φωνάζουν και...

Χτυπάει το τηλέφωνό μου.

Το κάνω αυτό υπερβολικά συχνά. Χάνομαι σε έναν φανταστικό, ονειρεμένο κόσμο. Παιζώ γελοίες ταινίες στο κεφάλι μου. Σκηνές στις οποίες είμαι αυθόρμητη και φυσική, όπως όλοι οι άλλοι.

Βγάζω το κινητό μου, κοιτάζω την οθόνη.

«Ποιος είναι;» ρωτάει η Μαριάμ. «Δεν θα απαντήσεις;»

Αφήνω να βγει ο τηλεφωνητής και ρίχνω το κινητό πάλι στην τσάντα μου.

«Κανένας σημαντικός».

Μετά το μάθημα γυρνάω σπίτι μόνη μου. Η Γιοχάνα θα πάει στο σπίτι του φίλου της Άξελ. Εύχομαι να μπορούσα να είχα πάει σπίτι μετά το ραντεβού με τη Στέλλα, δεδομένου του πόσο εξαντλητική ήταν η γνωριμία μας, αλλά δεν ήθελα να χάσω κάτι σημαντικό στη σχολή.

Τώρα είμαι στο μετρό. Μόνη, μία από τους πολλούς αγνώστους. Όταν μετακόμισα εδώ, δεν μου άρεσε καθόλου, αλλά τώρα δεν με πειράζει. Και μετά από έναν χρόνο στη Στοκχόλμη έχω μάθει αρκετά καλά τους δρόμους. Στην αρχή φοβόμουν μη χαθώ. Μπέρδευα τη Χάσελμπι με τη Χαγκσάτρα και τσέκαρα τριπλά τον δρόμο κάθε φορά που έπρεπε να πάω κάπου. Ωστόσο, περιπλανήθηκα αρκετά, πήγα στα περισσότερα εμπορικά κέντρα στα οποία μπορούσα να φτάσω με τα μεταφορικά μέσα της Στοκχόλμης.

Έχω πάει σε όλους τους σταθμούς των τρένων, έχω μετακινηθεί με όλες τις γραμμές του μετρό και έχω πάρει όλα τα λεωφορεία στο κέντρο της πόλης. Έχω περπατήσει στα νησιά Σέντερμαλμ και Κούνγκσχολμεν και στις γειτονιές Βασαστάν και Νορμάλμ και έχω περάσει πολύ χρόνο στο κέντρο της πόλης.

Κοιτάζω τους ανθρώπους γύρω μου και προσποιούμαι

ότι γνωρίζω τα πάντα γι' αυτούς. Αυτή η ηλικιωμένη κυρία με τα πορτοκαλί μαλλιά και τα κόκκινα σαν ρουμπίνια γυαλιά· δουλεύει στα «Φρίσκis & Σβέτις» δύο φορές την εβδομάδα, φοράει πολύχρωμα κολάν της δεκαετίας του '80 και κοιτάζει με θράσος τους άντρες στο γυμναστήριο.

Το ζευγάρι που κρατιέται χέρι χέρι και φιλιέται: αυτός είναι φοιτητής της ιατρικής κι εκείνη δασκάλα δημοτικού. Πάνε στο διαμέρισμά τους κοντά στο Μπρόμαπλαν. Θα μαγειρέψουν κάτι παρέα, θα δουν μια ταινία και θα αποκοιμηθούν αγκαλιά στον καναπέ. Έλεπα αυτή θα πάει στο κρεβάτι και εκείνος θα ανοίξει τον υπολογιστή του και θα δει τσόντα στο διαδίκτυο.

Ο ψηλόλιγνος τύπος με το κοστούμι που βήχει τόσο πολύ, που έχει διπλωθεί στα δύο. Πεθαίνει από καρκίνο του πνεύμονα. Κανείς δεν ξέρει πόσος χρόνος του μένει. Πόσος χρόνος μένει στον καθένα μας; Η ζωή μπορεί να τελειώσει ανά πάσα στιγμή. *Μπορεί να τελειώσει σήμερα.*

Μου λείπει ο μπαμπάς. Έχουν περάσει τέσσερις μήνες από εκείνη τη μέρα του Μαΐου. Τέσσερις ατελείωτοι, άδειοι μήνες. Εκ των υστέρων έμαθα πως ήταν άρρωστος αρκετές εβδομάδες. Φυσικά δεν πήγε στον γιατρό. Εγώ δεν είχα πάρει χαμπάρι. Ο μπαμπάς δεν αρρώσταινε σχεδόν ποτέ. Γιατί να με ενοχλήσει δίχως λόγο;

Θα είναι λίγο να πω πως νιώθω ένοχη. Σπάνια πήγαινα σπίτι. Η τελευταία φορά που τον είδα ήταν το Πάσχα. Και δεν έμεινα καν όλο το Σαββατοκύριακο.

Ήταν εγωιστικό από μέρους μου να μετακομίσω; Ο μπαμπάς ήθελε να αδράξω αυτή την ευκαιρία. Με ενθάρρυνε να μείνω στην πόλη, να βγαίνω με τους καινούριους φίλους μου τα Σαββατοκύριακα και να νιώθω ελεύθερη.

Μόνο αφότου έφυγε έμαθα την αλήθεια. Και δεν θα τη συγχωρήσω ποτέ γι' αυτό που έκανε. Εύχομαι ολόψυχα να ήταν νεκρή. Τη μισώ.

Τη μισώ.

Τη μισώ.

Τη μισώ.

Στέλλα

ΞΥΠΝΑΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ μας στην Αλβικισβέγκεν στην Μπρόμα. Κοιμόμουν στο κρεβάτι σκεπασμένη με μια κουβέρτα. Νιώθω σαν να κοιμόμουν μέρες.

Ζήτησα από τη Ρενάτα να ακυρώσει τα υπόλοιπα ραντεβού μου με το πρόσχημα της ημικρανίας. Κάλεσα ταξί μέσα στη βροχή στη Σανκτ Ερικογκάταν. Μετά από αυτό δεν θυμάμαι τίποτε άλλο. Θα πρέπει να πλήρωσα τον ταξιτζή όταν φτάσαμε, να βγήκα από το ταξί και να μπήκα σπίτι. Έβγαλα τα παπούτσια και το παλτό μου και ανέβηκα στην κρεβατοκάμαρά μου. Δεν θυμάμαι τίποτε από αυτά.

Τα μάτια μου πονάνε, έχω τρομερό πονοκέφαλο και για μια στιγμή αναρωτιέμαι αν τα φαντάστηκα όλα. Αν ονειρεύτηκα ότι μια γυναίκα ονόματι Ίζαμπελ Κάρλσον ήρθε στο γραφείο μου.

Μακάρι να ήταν έτσι.

Η αποφυγή του πόνου είναι βασικό ανθρώπινο ένστικτο, ο άνθρωπος προσπαθεί να αποφεύγει και όχι να αντιμετωπίζει αυτό που τον πονάει.

Κι εγώ εύχομαι να μπορούσα να το αποφύγω.

Ακούω το Ρέιντζ Ρόβερ του Χένρικ στην αλέα, σηκώνομαι από το κρεβάτι και πάω στο παράθυρο. Ακόμα βρέχει. Ο γείτονάς μας στέκεται στον φράχτη με το αδιάβροχο και

το σκυλάκι του. Ο Μίλο πετάγεται από το αυτοκίνητο και τρέχει προς το σπίτι. Ο Χένρικ χαιρετάει τον γείτονά μας και ακολουθεί τον μικρό. Η εξώπορτα ανοίγει, τον ακούω να φωνάζει *ήρθα*. Κλείνω τα μάτια για μερικά δευτερόλεπτα, παίρνω βαθιά ανάσα και κατεβαίνω.

Ο Μίλο περνάει από δίπλα μου, ρωτώντας τι έχουμε για φαγητό. Όταν λέω ότι δεν ξέρω, πάει στο σαλόνι και θρονιάζεται στον καναπέ. Ο Χένρικ μαζεύει το παλτό μου από το πάτωμα του χολ, το κρεμάει και λέει ότι με πήρε τηλέφωνο.

Του απαντώ ότι το κινητό είναι μάλλον στην τσάντα μου. Γυρίζει προς το πάτωμα. Είναι δίπλα στα παπούτσια μου. Το σηκώνει και μου το δίνει.

«Αναρωτιόμασταν αν έπρεπε να φέρουμε φαγητό», λέει. «Δεν μαγείρεψες». Δεν είναι ερώτηση.

«Δεν πρόλαβα».

«Συνέβη κάτι;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Το αμάξι σου;»

Το Άουντι είναι ακόμα παρκαρισμένο στο Κούνγκσχολμεν, όχι στην αλέα.

«Γύρισα με ταξί».

Ο Χένρικ με κοιτάζει εξεταστικά. Του δίνω ένα πεταχτό φιλί, αποφεύγοντας το βλέμμα του και πάω στην κουζίνα. Με ακολουθεί.

«Ο Μίλο πρέπει να φάει», λέει ανοίγοντας το ψυγείο. «Θα φύγει σε λίγο».

Ξέχασα την προπόνηση μπάσκετ του Μίλο. Ποτέ δεν την ξεχνάω. Κάθομαι στο τραπέζι της κουζίνας, κοιτάζω το κινητό μου. Δύο αναπάντητες κλήσεις κι ένα γραπτό μήνυμα.

Ο Χένρικ βγάξει ένα τάπερ από το ψυγείο και φωνάζει στον Μίλο ότι το φαγητό θα είναι έτοιμο σύντομα.

«Πώς ήταν η μέρα σου;» ρωτάει μετά από λίγο.

«Καλή».

«Όλα καλά;»

«Ναι», απαντάω.

«Σίγουρα;»

«Σίγουρα».

Ο Χένρικ ανακατεύει τα μακαρόνια και ζεσταίνει τη σάλτσα ενώ ταυτόχρονα λέει κάτι για τα σχέδιά του να επισκεφθεί τους γονείς του το επόμενο Σαββατοκύριακο και για τον αγώνα μπάσκετ του Μίλο το Σάββατο. Μιλάει επίσης και για τη μέρα του στη δουλειά. Στρώνει το τραπέζι: πιάτα, μαχαιροπήρουνα και ποτήρια, βάζει νερό σε μια κανάτα. Μιλάει κι άλλο για τη δουλειά.

Είναι όπως κάθε άλλη Δευτέρα, συναντιόμαστε στο σπίτι μετά από μια κουραστική μέρα και κουβεντιάζουμε στην κουζίνα. Ο άντρας μου είναι ο ίδιος, ο γιος μου επίσης. Το όμορφο σπίτι μας είναι ίδιο κι απaráλλαχτο. Κι ωστόσο όλα μου φαίνονται τόσο ξένα. Λες κι έχω μεταμορφωθεί σε κάποια άλλη. Σαν να είμαι ξένη στην ίδια μου τη ζωή.

Ο Χένρικ φωνάζει στον Μίλο ότι το φαγητό είναι έτοιμο. Καμία αντίδραση από το σαλόνι. Του λέει να έρθει αμέσως, αλλά ο Μίλο τίποτα. Πάω στο σαλόνι. Του βγάζω τα ακουστικά και του παίρνω το iPad από τα χέρια. Του λέω απότομα ότι πρέπει να βιαστεί. Ο Μίλο στην αρχή ξαφνιάζεται και μετά θυμώνει. Με προσπερνάει και κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας.

Ο Χένρικ βάζει το χέρι του στο μπράτσο μου την ώρα που ο Μίλο δεν κοιτάζει. Ξέρω ακριβώς τι θέλει να πει. *Χαλάρωσε. Τι έχεις πάθει;*

Θα έπρεπε να του πω τι συνέβη. Θα έπρεπε να του μιλήσω. Δεν είναι του χαρακτήρα μου να κρατάω μυστικά. Στο κάτω κάτω είμαι ψυχολόγος και ψυχαναλύτρια. Εκφράζω με λόγια τα συναισθήματά μου, συζητάω τα πράγματα, εντοπίζω το πρόβλημα. Ειδικά όταν έχει σχέση με κάτι που μπορεί να αλλάξει τις ζωές μας. Επίσης, ο Χένρικ είναι ο καλύτερός μου φίλος. Λέμε τα πάντα ο ένας στον άλλο, μιλάμε για όλα. Με ξέρει καλύτερα από τον οποιονδήποτε, οπότε δυσκολεύομαι να του κρύψω κάτι. Και ποτέ δεν θέλησα άλλωστε. Μέχρι τώρα.

Δεν μπορώ να κατεβάσω μπουκιά. Ο Χένρικ και ο Μίλο συζητούν, δεν ξέρω για τι. Τους ακούω χωρίς να τους παρακολουθώ. Η σκέψη μου γυρίζει διαρκώς σε εκείνη.

Στην Ίζαμπελ Κάρλσον.

Αναρωτιέμαι γιατί χρησιμοποιεί αυτό το όνομα. Αναρωτιέμαι πόσα ξέρει.

Ο Μίλο μας λέει για ένα τρομερό ποδήλατο που θέλει. Βγάζει το κινητό του να μας το δείξει. Ζητώ συγγνώμη, σηκώνομαι από το τραπέζι και βγαίνω από την κουζίνα. Πάω στην αποθήκη για να συγκροτηθώ.

Κρίση πανικού. Μόνο μία σε δώδεκα χρόνια. Χάνω τον έλεγχο και δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό. Τρόμος και παραλυτικό άγχος κυριεύουν το σώμα μου, εισβάλλουν στις σκέψεις και στα συναισθήματά μου. Σαν να επιβιβάζομαι σε ένα τρένο και μετά με αναγκάζουν να μείνω εκεί μέχρι τον τελικό προορισμό του. Και δεν ήθελα να ξαναπάω εκεί ποτέ. Θα έκανα τα πάντα για να μην ξαναπάω εκεί. Η σκέψη να εκθέσω την οικογένειά μου σε αυτό με τρομοκρατεί.

Αν ήξερα τι θα προκαλούσε αυτή η συνάντηση, θα την

έκανα; Αν ήξερα ποια ήταν, θα ήμουν αρκετά γενναία να τη συναντήσω;

Αν είναι πράγματι αυτή.

Βλέπω τον εαυτό μου να τη ρωτάει. Να κοιτάζω μέσα στα μάτια της, να σχηματίζω την ερώτηση, να βλέπω τα λόγια μου να περνούν στη συνείδησή της, να πυροδοτούν μια αλυσιδωτή αντίδραση.

Όχι, δεν είμαι αυτή.

Αλήθεια; Ψέμα;

Ναι, αυτή είμαι.

Αλήθεια; Ψέμα;

Δεν εμπιστεύομαι την Ίζαμπελ Κάρλσον. Πώς θα μπορούσα; Πώς θα μπορούσα να την εμπιστευτώ, όταν δεν έχω ιδέα τι θέλει; Πρέπει να μάθω περισσότερα. Πρέπει να μάθω.

Ο Χένρικ στέκεται πίσω μου, με πιάνει από τα μπράτσα.

«Τι συμβαίνει;» λέει. «Μίλησέ μου, Στέλλα».

«Είμαι κουρασμένη».

«Δεν είναι μόνο αυτό», λέει. «Βλέπω ότι κάτι συμβαίνει».

Δεν τα παρατάει. Γυρίζω.

«Είχα μια απαισία μέρα», λέω. «Με έπασε ημικρανία, ακύρωσα όλα τα ραντεβού και γύρισα σπίτι». Αφήνω να φανεί ότι έχει να κάνει με τη Λίνα, μια ασθενή με την οποία πρόσφατα είχα προβλήματα. Βλέπω ότι καταλαβαίνει. Το ήξερα ότι θα το ερμήνευε έτσι.

Ο Χένρικ με αγγίζει στο μάγουλο και με παίρνει αγκαλιά. Με ρωτάει αν επικοινωνήσαν μαζί μου από την Επιθεώρηση Υγείας και Κοινωνικής Φροντίδας. Όχι. Όχι ακόμα.

Στέκομαι στο παράθυρο της κουζίνας και τους παρακολουθώ να φεύγουν.

Πήγαινε στη σοφίτα. Κοίτα στην τσάντα.

Την τσάντα στη σοφίτα. Έχω να την πιάσω στα χέρια μου από τότε που μετακομίσαμε εδώ, αλλά δώδεκα χρόνια μετά και ακόμα ξέρω πού είναι. Δεν σκοπεύω να κοιτάξω μέσα. Αν το κάνω, θα τρελαθώ πάλι.

Είκοσι ένα χρόνια πριν η ζωή μου καταστράφηκε, αλλά την ξανάχτισα. Δεν μπορώ να το ξεχάσω. Επέλεξα να ζήσω. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Η μόνη εναλλακτική ήταν ο θάνατος και αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα να κάνω.

Επικεντρώθηκα στις σπουδές μου, στους στόχους μου. Πέντε χρόνια αργότερα γνώρισα τον Χένρικ και ερωτευτήκαμε.

Την έθαφα. Αυτό δεν σημαίνει ότι ξέχασα.

Κοίτα στην τσάντα, στη σοφίτα.

Η κρίση πανικού σήμερα ήταν μεμονωμένο γεγονός. Δεν θα ξανασυμβεί. Και δεν έχω ανάγκη να πάω στη σοφίτα. Αυτό που χρειάζομαι είναι ύπνος.

Μέχρι να φτάσω στην κρεβατοκάμαρα νιώθω υπερβολικά κουρασμένη για να κάνω ντους, υπερβολικά κουρασμένη για να ξεβαφτώ. Δεν έχω τη δύναμη ούτε τα δόντια μου να πλύνω. Βγάζω το ρολόι που μου χάρισε ο Χένρικ και το αφήνω στο γραφειάκι μου. Πετάω το παντελόνι και το πουκάμισό μου στην καρέκλα, δίπλα στην πόρτα. Βγάζω το σουτιέν μου και χώνομαι κάτω από την κουβέρτα.

Η βροχή ακόμα χτυπάει στο τζάμι όταν ξυπνάω στη μέση της νύχτας. Θα πρέπει να κοιμήθηκα βαθιά. Δεν άκουσα τον Χένρικ και τον Μίλο όταν γύρισαν. Το δωμάτιο είναι θεοσκότεινο χάρη στις χοντρές κουρτίνες. Συνήθως το προτιμώ έτσι, αλλά απόψε το σκοτάδι με πνίγει.

Πήγαινε στη σοφίτα. Κοίτα στην τσάντα.

Το χέρι του Χένρικ είναι πάνω στη μέση μου, βογκάει την ώρα που το μετακινώ. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και φοράω τη ρόμπα μου. Γλιστράω αθόρυβα από το δωμάτιο και κλείνω την πόρτα. Σέρνω μια καρέκλα από το χολ, τη βάζω κάτω από την καταπακτή που οδηγεί στη σοφίτα. Ανεβαίνω, πιάνω τη λαβή και την τραβάω. Κρατάω την ανάσα μου τη στιγμή που τριίζει. Κατεβάζω τη σκάλα, ανεβαίνω πάνω και ανάβω τα φώτα.

Η τσάντα βρίσκεται στη γωνία. Μετακινώ μερικές κούτες για να τη δω. Έχει μπλε και κόκκινα λαχούρια, μου τη χάρισε η μητέρα μου πριν από χρόνια. Την παίρνω στα χέρια μου, κάθομαι στο πάτωμα και την ανοίγω.

Η αράχνη έχει μαλακά, χαλαρά μοβ και κίτρινα πόδια και μεγάλο, χαζό χαμόγελο. Τραβάω το κορδόνι κάτω από την κοιλιά της, αλλά δεν ακούγεται τίποτα. Κάποτε έπαιζε μερικές νότες ενός παιδικού τραγουδιού. Το βρήκαμε τρομερά αστείο.

Μια λευκή κουβερτούλα με γκριζα αστεράκια. Ένα γαλάζιο φορεματάκι με δαντέλα στον λαιμό και στα μανίκια, το μοναδικό ρουχαλάκι που κράτησα. Θάβω το πρόσωπό μου μέσα του, αλλά μυρίζει μόνο ναφθαλίνη.

Φωτογραφίες. Η μία απεικονίζει τρεις χαρούμενους εφήβους. Τον Ντάνιελ, την αδερφή του Μαρία κι εμένα.

Πάντα είχα μακριά μαλλιά. Πυκνά, σκούρα καστανά και φυσικά σγουρά. Όταν τραβήχτηκε αυτή η φωτογραφία, ήταν ριγμένα στην πλάτη μου. Φοράω ένα κίτρινο φόρεμα με φαρδιά ελαστική μαύρη ζώνη. Το χέρι του Ντάνιελ είναι γύρω από τον ώμο μου, δείχνει αυτάρεσκος και γεμάτος αυτοπεποίθηση. Τα μαύρα μαλλιά του είναι πιο ανακατεμένα από ποτέ και φοράει ένα φθαρμένο τζιν κι ένα φανελένιο πουκάμισο με κομμένα μανίκια.

Αναρωτιέμαι πού να βρίσκεται τώρα. Αν είναι ευτυχισμένος. Αν με σκέφτεται ποτέ.

Παρατηρώ τη Μαρία. Τα μέχρι τη μέση μακριά, ίσια μαλλιά της είναι εξίσου μαύρα με του Ντάνιελ. Η ομοιότητα με την Ίζαμπελ Κάρλσον είναι εκπληκτική. Θα μπορούσαν να είναι αδερφές. Δίδυμες.

Όμως είναι σύμπτωση. Δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο.

Και άλλες φωτογραφίες. Μια δεκαεφτάχρονη με ένα μωρό στην αγκαλιά. Και η ίδια παιδί είναι. Γελάνε και οι δύο. Έχουν λακκάκια.

Τα μάτια μου τσούζουν και τα τρίβω με το μανίκι της ρόμπας μου. Στον πάτο της τσάντας υπάρχει ένα κόκκινο βιβλίο με σκληρό εξώφυλλο. Το παίρνω στα χέρια μου.